

— kan ordne det fornødne med Hensyn til Tilførsel til og Notering i de forskellige Embedsbøger, der skulle indeholde Oplysninger om Individernes personlige Retsforhold.

Det ligger i hele Lovforslagets Tankegang, at den Adgang til Navneforandring, hvorom der er Tale, kun bør staa aaben inden for et bestemt afgrænset Tidsrum. Det er, ligesom Tilfældet ogsaa har været med tidligere Forslag, Meningens gennem den foreslaaede Ordning at tilvejebringe det Grundlag, der er nødvendig for, at den i og for sig ønskelige Fasthed paa Navneomraadet kan blive gennemført paa en tilfredsstillende Maade. Man har (jfr. § 8) ment, at dette maatte kunne opnaas inden for en Frist af 10 Aar fra Udfærdigelsen af den kongelige Anordning, hvorved der aabnes den her omhandlede Adgang til Navneforandring, — bortset fra det i § 7 omhandlede, efter sin Beskaffenhed stadig paa ny opstaaende Tilfælde, at en fraskilt Hustru vil genoptage sit Pigenavn. I Forbindelse hermed har man truffet den i øvrigt selvforstaaelige Bestemmelse, at Adgang til Navneforandring efter Loven ikke af nogen kan udøves oftere end een Gang.

Medens det, som det fremgaar af alt det foranførte, er Meningens, at Lovforslagets Adgang til Navneforandring træder i Stedet for den ved den oftnævnte kongelige Resolution af 26. Maj 1903 truffene Ordning (jfr. Lovforslagets § 12), ville derimod de hidtil gældende Regler for Meddelelse af Navneforandring gennem kongelig Bevilling fremdeles bestaa (§ 9). Disse sidste Regler har man imidlertid anset det for rettest, at supplere derhen, at der gives Adgang til ved kongelig Bevilling uden Betaling at faa tillagt som Slægtnavn det Tilnavn, hvorunder vedkommende selv samt hans Fader og Bedstefader, denne enten paa fædrene eller paa mødrene Side, have været almindelig kendte i den paa-gældende Egn, saaledes at det af Justitsministeriet i hvert enkelt Tilfælde med endelig bindende Virkning afgøres, hvor vidt et i saa Henseende fremsat Andragende kan tages til Følge. Det maa erkendes, at det vilde være haardt for den, til hvis Slægt et saadant Kendingsnavn knytter sig, om han som Følge af den tilsigtede Ordning af Navneforholdene dels maatte være Vidne til, at andre tilegnede sig hans Families Kendingsnavn, dels endog

selv kom ind under et Forbud imod uden Hjemmel at føre et Slægtnavn. Denne dobbelte Ulempe afbødes simplest derved, at Kendingsnavnet efter Begæring tillægges den paa-gældende ved Bevilling. Ligesom han da selv bærer det lovligt, saaledes vil han i Medfør af § 1 kunne tage Forbehold om dets Beskyttelse, hvortil der, da disse Bevillinger bør erhverves inden en passende kort Frist — i Lovforslaget bestemt til 3 Maaneder fra Lovens Ikrafttræden — vil være god Tid.

Medens Bestemmelsen i Lovforslagets § 10 om Navneforandrings Virkning i Forhold til Trediemand forstaaer sig af sig selv, skal her endnu bemærkes, at Lovforslagets § 11 er Udtryk for den retlig gennemførte Konsekvens af den tilstræbte almindelige Ordning af Navnesagen. Man har ment, at naar der først er anvendt saa megen Omhu for at tilvejebringe en betryggende Navneordning, har denne ogsaa Krav paa, at det Værn, den nævnte Lovparagraf tilsigter, ydes den fra Statens Side.

Sluttelig skal endnu bemærkes, at man ikke er blind for, at den Hovedfordel, som det foreliggende Lovforslag menes at frembyde fremfor det tidligere, nemlig den gennemførte Beskyttelse af bestaaende Personnavne, ikke vil blive opnaaet uden et betydeligt Arbejde for Justitsministeriet. Selv om der naturligvis ikke for alle de nogle og tredive Tusinde i Brug værende Familienavnes Vedkommende anmeldes Forbehold, vil det ganske sikkert ske for et meget betydeligt Antal af dem; og det vil kunne forudses, at Forbehold for en Del af Navnene vil indløbe fra en hel Række Indhavere og da i alt Fald fordrer Undersøgelse af, om Navnet alt er taget i Betragtning, og Tilbagesendelse af Legitimationspapirer. Dertil kommer, at en Del af Anmeldelserne — og navnlig af Anmeldelserne om Navne paa Ejendomme efter § 1 b — sikkert vil udfordre en nærmere Prøvelse og Brevveksling. Idet den overvejende Del af dette Arbejde dog vil blive af rent kontormæssig Natur, og idet Ministeriet tør gøre Regning paa at erholde den i saa Henseende fornødne midlertidige Arbejdskraft stillet til Raadighed, har man ikke ment at burde lade det her fremdragne Hensyn være bestemmende imod at søge Opgaven løst paa en Maade, der i sig selv er fyldestgørende.